

Musibetler ve İnsanlık (Kulluk) Sırrı

Mustafa Akdemir

Tarihimizdeki en büyük felaketlerden birisini yaşıyoruz. Allah yardımcımız olsun. Rabbim ölenlere rahmet, geride kalanlara sabır, güç ve kuvvet versin. Millet olarak birlik ve beraberlik içinde bu yaraları sarmak için seferber olduk. Ancak tekrarının yaşanmaması için kafamızı ellerimizin arasına alıp ''nerede hata yaptık'' sorusuyla başlayan bir muhasebeyi yapmak zorundayız. Aksi halde aynı şeyleri tekrar yaşamamız kuvvetle muhtemel. Sebepler noktasından baktığımızda zemine uygun olmayacak şekilde yüksek katlı binaların yapıldığını ve yapılan binaların malzeme kalitesi noktasından çok eksik olduğu görülmektedir. Tüm bunları yapan insan. İyi de bile bile bunu niye yapar insan? Aç gözlülük ve daha çok kazanma hırsıyla.. İnsan çok gizemli bir varlık. İçine yerleştirilen ''ene'' veya ''benlik'' anahtarının sırrına vakıf olmayı başarırsa kendisini en şerefli ve en üstün varlık yapacak kapıları açabiliyor. Başaramazsa en süfli, en zalim ve en aşağılık varlık olma durumuna düşebiliyor. İşte o zaman kendi menfaati uğruna gözünü kırpmadan başkalarına zarar vermeyi kabul ediyor. Deprem teknik boyutları ve yapılması gerekenler aslında çok açık ve yetkili kurumlar bu konuda tavizsiz davranmaları gerekmektedir. Ben burada işin insan ve insanın derununda yer alan ahlak ve insanlık boyutuyla ilgili bir tefekkür yapmak istiyorum.

İnsan veya insanlık nedir ve biz, her birimiz, bunun neresindeyiz, kendi sırrımızı çözebildik mi? İnsanın öne çıkan üç temel özelliği veya kusuru vardır. Acizlik, fakirlik, zayıflık. Bunla beraber maalesef çok zalimdir, çok cahildir ve çok nankördür.

İnsan zayıftır, ne kendisi için doğan güneşi, ne gece gündüz ve mevsimlerin oluşması için dönen dünyayı ne de yağın yağmuru kendi gücüyle kendine itaat ettirebilir. Ne üstüne bastığı yeri idare edebiliyor, ne soluduğu havayı kontrol edebiliyor ne de kendisine hizmet eden ağaçlara, bitkilere ve hayvanlara söz geçirebiliyor. Bunlardan birisi hırçınlaştığında (kuraklık, fırtına, deprem gibi) insanın elinden ne geliyor?

İnsan acizdir, zamanı durduramaz yaşlanmaya karşı koyamaz. İçinde bulunduğu mecburi yolculuktan kendini kurtaramaz. Hep genç kalamaz ben yaşlanmayacağım veya ölmeyeceğim diyemez. Yahut bedeni içerisinde yer alan dokuz sistemden hiç birisini ne kendi kurmuştur ne kendi idare eder ne de bozulduğunda kendi tamir edebilir. Hatta bugüne kadar bu sistemlerin varlığından bile haberi yoktu ve kim bilir daha bilmediği ve zamanla keşfedeceği neler var? Gözle görülmeyen bir virüs çıkıp tüm dünyayı kasıp kavurdu. Bütün ülkeler bir araya geldi, ellerindeki tüm imkânları seferber etti ama o virüse güç yetiremediler. Kişi dünyanın en zenginidir ve her türlü imkâna sahiptir ama gözünün önünde çok sevdiği birisi eriyip giderken elinden hiçbir şey gelmez.

İnsan fakirdir, bu fakirlik parayla pulla giderilemez. Biz, mesela, markete gidip rafta veya tezgâhta sunulan bir nimeti aracısından (marketçi) para karşılığında alıyoruz. Ama marketçi o nimetin sahibi (yaratıcısı) değil. Eğer en basit ve temel ihtiyacımız olan su yaratılmasaydı biz kimden neyi ve ne kadar para vererek alabilirdik? Bütün dünyanın mal varlığını versek bir damla suyu yaratabilir miydik? Varın havayı, güneşi kısaca yaşamak için olmazsa olmaz neyiz varsa hepsini buna kıyas edin.

Bu durumdaki bir insan; peki ben yapmıyorsam bunları kim yapıyor, ben kimim, nereden geldim, buraya neden geldim ve nereye gidiyorum gibi varoluş sebebine dair soruları sorarak, kurulan sistemi ve hayatın amacını anlamaya çalışmak yerine, adeta kafasını deve kuşu gibi kuma sokup, sırf dünya için yaratılmış gibi bütün vaktini ona sarf ediyor. Bu ne cehalet!

Nimetin içinde onu vereni göremeyen nimeti verene teşekkür eder mi? Her şeyin

dünyadan ibaret olduğunu düşünen bir insanın kalbinde Allah korkusu da yoksa veya gafletinden onu hissedemezse o kişiyi kim durdurabilir? Kendi menfaati için her türlü haksızlığı, zalimliği yapmaz mı?

Bazen yaptığımız zulüm veya isyanımız arşa çıkıyor ve artık yer bu ağırlığı kaldıramıyor. Yüz yıllarca yerinde sapaşğlam duran faylar kırılıyor. Çünkü hiçbir şey bizim sandığımız gibi sahipsiz ve tesadüfi değildir. Yeri-göğü yaratan ve yarattığının hayatını devam ettiren ve zalimden mazlumun hakkını alan Allah(cc) imtihan sırrı gereği imhal ediyor ama asla ihmal etmiyor. Yani zaman veriyor, sabrediyor ama asla karşılıksız bırakmıyor.

Aldanmakta fayda yok, başımızı gaflet perdesine sokmakla da hiçbir şey çözülmüyor. Biz artık uyanmak ve Allah'la (cc), tabiri caizse, barışmak zorundayız. Hatamızdan dönüp yeniden kul olmak zorundayız. Biz aciz insanlar bile birisine bir iyilik yaptığımızda karşılığında teşekkür bekleriz. Ve teşekkür edilince memnun olur, daha iyisini yapmak isteriz. Teşekkür edilmezse ve daha ötesi verdiğimiz hediye yaptığımız iyilik küçümsenir beğenilmezse kızarız ve bir daha o kişiye iyilik yapmak istemeyiz. Ona ''nankör'' deriz. Unutmayalım ki nimete şükredilirse nimet artar, şükredilmezse nimet elden gider. Şükrün yerini şükürsüzlük aldığında buna birde zulüm ve isyan eklendiğinde bu sefer sadece nimet elden gitmiyor cezalarda geliyor. Biz kendi elimizle kendi kalemimizi kırıyoruz. Mevlana hazretlerinin dediği gibi ''Kula bela gelmez Hak yazmadıkça; Hak bela yazmaz kul azmadıkça''.

Rabbim bize gafletten uyanmayı hem dünya hayatında hem ahirette huzura kavuşmayı nasip etsin.